

T. MOLNÁR GIZELLA**ELŐSZÓ**

Amikor a Felnőttképzési Intézet Andragógia és Kulturális mediáció című kiadványsorozatát útjára indítjuk, Klebelsberg Kuno, a húszas évek legendás kultuszminisztere jut eszembe, akinek egyetemünk a létét köszönheti, és akinek a gondolatait manapság oly gyakran idézik, néha anélkül, hogy azok mélyebb tartalmát pontosan átgondolnák. Pedig érdemes lenne, hiszen munkásságát, írásait tanulmányozva kitűnik, hogy a tudománypolitika és az egyetempolitika szorosan összekapcsolódott Klebelsberg gondolatrendszerében. Meg volt róla győződve, hogy az egyetem, mint intézmény lényegét éppen az adja, hogy nemcsak az oktatás, hanem a kutatás feladatát is magára vállalja. Ez a gondolat ma is megállja a helyét: természetesen nagyon fontos a minél magasabb színvonalú oktatás, „az egyetemnél azonban az oktatással párhuzamosan áll a kutatási szempont is”.

A Juhász Gyula Pedagógusképző Kar Felnőttképzési Intézete ebben a tekintetben is igyekszik megfelelni az egyetemi karral szemben támasztott elvárásoknak, és komoly sikereket ért el az elmúlt években a kutatómunka területén. Ennek eredményeképpen indíthatjuk útjára azt a könyvsorozatot, melynek első kötetét tartja kezében az olvasó.

Külön öröm számomra, hogy az első kötet a hallgatóink munkáit tartalmazza. Az intézet oktatói ugyanis saját kutatómunkájuk erősítése mellett tisztában vannak azzal a felelősséggel is, amit a jövő kutató generációjának a nevelése jelent. Hiszen a majdani kutatók, tudósok most járnak egyetemre, most tanítjuk őket, s ha mi, oktatók komolyan vesszük a feladatunkat, tudjuk, hogy az aktuális tananyag mellett a kutató kíváncsiságát, a kutatói szemléletet is át kell, hogy adjuk nekik, miközben lehetőséget kapnak tehetségük kibontakoztatására. Ennek egyik lehetséges kerete a tudományos diákköri munka, ahol az érdeklődő és tehetséges hallgatók mentorukkal közösen elmélyülhetnek egy-egy kérdés tanulmányozásában, elsajátíthatják a kutatói tevékenység alapjait, és eredményeiket be is mutathatják a szakmai nyilvánosságnak.

A Felnőttképzési Intézetben az utóbbi évtized során nagyon komoly tudományos diákköri tevékenység épült ki. Évről évre egyre több hallgató és témavezető oktató kapcsolódott be az intézeti TDK munkájába, amely a következetes és kitartó tehetséggondozás nyomán egyre jelentősebb eredményekkel büszkélkedhet. A korábbi, több évig tartó szünet után a siker az Országos Tudományos Diákköri Konferenciákon is megmutatkozott. 2007-ben és 2009-ben is több helyezést, különdíjat nyertek el hallgatóink, mindkét konferencián volt egy-egy első helyezettünk is. Az idei, a XXX. OTDK azonban áttörést hozott a

komoly kutatómunkát végző hallgatók számára. Nagy örömünkre – az andragógia képzőhelyek összefogásának eredményeként – végre önálló Andragógia Alszekció keretei között mutathatták be dolgozataikat az andragógus Ba és Ma szakos hallgatók, köztük a mi 15 fős csapatunk, amely a legeredményesebbnek bizonyult. Az erős mezőnyben minden hallgatónk kiválóan szerepelt, összesen nyolc díjat nyertek el, ami intézetünk történetében egyedülálló teljesítmény.

Nem tudom, hogy kinek volt nagyobb az öröme: a hallgatóké, vagy az őket kísérő oktatóké, de az biztos, hogy komoly, motivált, és eredményes munkát végzett hallgató és mentoráló oktató egyaránt, melyben a tudományos kutatás, a közös munka öröme és a tehetséggondozás egyaránt szerepet kapott. A legfontosabb eredményt – a színvonalas, tudományos igényű dolgozatokat – tartalmazza ez a kötet, melynek tanulmányozása szakmai gyarapodásunkat szolgálja, s egyben példát jelent a kutatómunkát még most kezdő hallgatók számára is.

Meggyőződésem, hogy az intézetben folyó tudományos diákköri munkával, és ezzel a kötettel egyaránt jelentős lépést tettünk az egyetem kutató funkciójának erősítésében.

T. Molnár Gizella
intézetvezető